

KLEINE ZONDAGSVERTELLINGEN.

DE ZWARTE JURK

EN

DE JEUGDIGE DOOFSTOMME.

TWEE VERHALEN

UITGEGEVEN ONDER TOEZICHT

VAN

E. GERDES.

TE LEIDEN, BIJ A. W. SIJTHOFF.

DE ZWARTE JURK

EN

DE JEUGDIGE DOOFSTOMME.

TWEE VERHALEN

UITGEGEVEN ONDER TOEZICHT

VAN

E. GERDES.

TE LEIDEN, BIJ A. W. SIJTHOFF.

DE ZWARTE JURK.

(EEN VERHAAL VOOR MEISJES.)

„Ik geloof dat gij u vergist hebt, mama,” zeide de kleine Aline tot hare moeder, „reeds sedert zes dagen heb ik God gebeden om eene nieuwe jurk, maar de jurk komt niet, en echter hebt gij mij gezegd, dat God mij alles, wat ik van Hem in oprechtheid des harten begeerde, zekerlijk zoude schenken.”

„Lief kind,” zeide mevrouw Aubert, terwijl zij haar dochtertje op hare knieën nam, „hetgeen ik u daarover gezegd heb, hebt gij in het geheel niet begrepen. Ik heb niet gezegd, dat God zulk een gebed, als het uwe, zoude verhooren; maar het gebeurt somtijds wel, dat de Heer er behagen in neemt, onze vermetele gebeden te verhooren, om ons daardoor te

toonen, hoezeer wij ons bedriegen, wanneer wij „het èene noodige,” vergetende, Hem smeeken om ijdele dingen, welke onze harten begeeren, maar die voor onze zielen nutteloos, ja zelfs dikwijls schadelijk zijn.”

„Mama,” hernam Aline, „mag ik dan aan God niet vragen om eene jurk, laarsjes, een hoed of om iets voor mijn toilet? Moet ik dan ook nalaten Hem om eten te vragen?”

„Zeg het „Onze Vader,” eens op, mijn kind.... Zeer goed; tot zoo ver. „Geef ons heden ons dagelijksch brood.” Gij ziet, dat de Heere Jezus, die ons dit schoonste en verhevenste van alle gebeden gegeven heeft, ons daarin nederig doet vragen om het noodige tot voeding van het lichaam; neem nu uw Nieuw Testamentje, en zoek Mattheus IV: 31—33 op... In deze drie verzen zegt de Heere Jezus, dat God weet, wat wij noodig hebben voor onze voeding en kleeding, en dat, indien wij „eerst het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid zoeken, al deze dingen ons zullen worden toegeworpen.” Hoort gij het wel? „al deze dingen”; wat moet men dus doen, om ze te verkrijgen?”

„Eerst het koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid zoeken,” antwoordde Aline.

„Welnu, mijn kind! hebt gij nu begrepen, wat gij den Heer moet vragen om Hem welbehagelijk te zijn?”

„Ik denk van ja, Mama; men moet Hem smeeken om Zijnen Heiligen Geest.”

„Ja, lief kind, en in plaats van kleeding, moeten wij Hem vragen om het witte kleed, dat Jezus zal geven aan al degenen, die Hem beminnen en in Hem gelooven.”

„En wat is dat voor een wit kleed, mama?”

„Dat is eene figuurlijke uitdrukking, kind lief. Volgens de gewoonte van het land, dat de Heere Jezus gedurende Zijn verblijf onder de menschen bewoonde, hield ook Hij er veel van, tot Zijne discipelen, dat is, tot degenen die Hem lief hadden, te spreken door gelijkenissen of vergelijkingen. Aldus lezen wij in het Evangelie: „De weg is nauw die ten leven leidt,” hetgeen wil zeggen, dat het voor degenen, die den Heer niet kennen, zeer moeielijk is, in den hemel te komen. Het witte kleed, waarvan de apostel Johannes spreekt in de Openbaring, drukt de zuiverheid en de onschuld uit, waarmede al diegenen door

den Heere Jezus versierd worden, die belijden, dat zij zondaars zijn, en oprecht berouw hebben, maar zich echter overgeven aan Gods barmhartigheid, in Jezus Christus, Zijnen geliefden Zoon, die zich zelve voor ons heeft overgegeven en aan het kruis gestorven is. Zoek nu eens op Openb. VII, vs. 14—17, waarin gij zien kunt, wie degenen zijn, die dat kleed zullen dragen.”

„Dat alles heb ik ook reeds op de Zondagschool gehoord, maar ik heb niet goed begrepen dat men niet moet bidden om voedsel en kleding.”

„Luister goed, kindlief, het is niet verboden den Heere te vragen wat wij noodig hebben tot onderhouding van het lichaam, maar daarbij moeten wij blijven, en ons vooral bevljtigen, om Hem om de geestelijke goederen te smeeken. Als wij daarom bidden, kunnen wij ons niet bedriegen, terwijl in tegendeel, door den Heer te bidden om eene nieuwe jurk, zooals gij zoo even zeidet gedaan te hebben, gij Hem eene zaak vroegt die u schadelijk zou kunnen zijn. Want hoe was uw hart gestemd, toen gij er Hem om badt? Misschien was het eene opwelling van hoogmoed of ijdelheid, en de Heer heeft medelijden met

u gehad, door u niet te verhooren. Geloof mij, lieve Aline: vraag niet meer om die jurk, nog om eenige andere dergelijke zaak, maar bid vuriglijk om betere zaken te verkrijgen. Luister eens wat Mama gebeurd is.

„Ik herinner mij, toen ik nog even jong was als gij nu zijt, dat ik met aandrang om eene nieuwe jurk bad; ik bleef er steeds mede voortgaan, tot eindelijk de Heere, mijne hoofdigheid moede zijnde, mijn gebed verhoorde, maar door mij te straffen. Zie hier hoe dat gescheidde:

„Mijn vader stierf toen ik nog te jong was om hem te kennen: ik was zijn eenig kind. Ik bleef alleen over met mijne arme moeder, die mij teederlijk beminde. Maar boven alles beminde zij den Heer, en zocht mij vroegtijdig aan de voeten van Jezus te brengen. Zij meende daarin geslaagd te zijn; ik zeide geregeld dagelijks een gezang en eenige teksten op, ja zelfs wel geheele hoofdstukken uit het Evangelie; ik antwoordde ja, wanneer men mij vroeg of ik den Heer liefhad, maar helaas! op twaalfjarigen leeftijd kende ik Hem nog niet, en omstreeks dien tijd ging ik om met een meisje, wier slecht voorbeeld mij, zonder des Heeren wonderlijke bescherming, voor

eeuwig ver van Hem zoude hebben medegesleept, en eene slavin der zonde gemaakt hebben.”

Hier sloeg Aline hare armen om den hals harer moeder en omhelsde haar teederlijk.

„Ja,” vervolgde mevrouw Aubert, „mijn hart week meer en meer af, het gevaar was dreigend. Ik had dikwijls de personen hooren bewonderen, die men schoon noemde; Hortensa, mijn vriendinnetje, zeide onophoudelijk tot mij dat ik zeer lief was; zij roemde de schoonheid mijner kleur, de regelmatigheid mijner gelaatstrekken en de pracht van mijn hoofdhaar, maar zij voegde er bij, dat de kleur van mijn kleedje slecht gekozen was, en dat zwart mij veel beter zoude staan. Zij zeide mij, dat, indien ik eene zwart zijden jurk kon krijgen even als de hare, ik bekoorlijk zoude zijn. Helaas! ik hoorde deze ijdele woorden, deze gevaarlijke vleierij met een geheim genoegen. De ijdelheid maakte zich van mij meester, en voortaan was mijne eenige gedachte, mijne eenige begeerte: eene zwart zijden jurk te hebben. Was ik gelukkig? Neen, zeker niet; ik bespeurde iets in mij, dat mij veroordeelde; maar ik trachtte deze heilzame waarschuwing uit te dooven; ik wilde niet naar haar

luisteren. Bij de eerste gelegenheid, vroeg ik aan mijne goede moeder om eene zwarte jurk? — „Eene zwarte jurk?” herhaalde zij, „en waarom eene zwarte jurk? — Ik durfde niet antwoorden; ik gevoelde wel dat indien ik het deed, ik zoude moeten liegen, want ik zou de waarheid niet hebben willen bekennen! Maar merk nu op, Aline, hoezeer de duivel ons verblindt, wanneer wij ons eenmaal door hem laten leiden. Ik ondervond wel eenige wroeging in mijn geweten, maar ik durfde mijn hart niet voor mijne moeder openen, en evenwel ondernam ik het, om iederen keer, als ik mijne gebeden tot den Heer opzond, Hem te vragen, om in het hart van mama te geven, mij eene zwarte jurk te schenken!” „Maar hij deed het niet, wel Mama?”

„Ja, mijn kind,” vervolgde mevrouw Aubert, onder het slaken van een diepe zucht: „ik had eene gestrengte kastijding noodig om mij van mijne verblindings te genezen. Mijn hemelsche Vador zwichtte voor mijn smeecken, ik kreeg de jurk, maar niet uit de handen mijner moeder.”

„Wie gaf ze u dan?”

„Dat zal ik u verhalen. — Wij waren in den winter;

de sneeuw bedekte het aardrijk en de daken onzer woningen, even als met een doodkleed. Mama had eene arme weduwe, wier zoon in Afrika was, beloofd, voor haar aan haar kind eenen brief te schrijven, en zij wilde haar woord niet verbreken, daar zij wist dat bij den zwakken gezondheidstoestand van deze arme vrouw, de teleurstelling al te groot zou zijn, en na eenige uren zoude het misschien te laat zijn. Zij ging dan hare liefdadige boodschap volbrengen. De brief werd geschreven, en bracht aan den jeugdigen Afrikaanschen soldaat den laatsten wil en den laatsten zegen eener christelijke moeder over. Bij hare terugkomst, klaagde mama over koude. Noch de hitte van een goed vuur, noch warme kleederen konden haar verwarmen; zij moest zich te bed begeven; de geneesheer werd oogenblikkelijk geroepen, en zoodra hij haar zag, verheelde hij het gewicht der ziekte niet voor ons. Zijne menigvuldige bezoeken, noch de hulp der kunst, noch de opofferende zorg van onze oude Martha baatten iets... Uit de droevige gezichten die mij omringden, bemerkte ik, dat ik weldra eene wees zoude zijn! Mijn hart was overstelpt; mijne moeder, die mij zoo zeer beminde! mijne moeder, mijne goede moeder!

mijn eenige vriendin, mijn eenige steun op aarde! Ik wilde bidden, maar de smart verdoofde mij; zij benam mij alle kracht en elk gevoel buiten dat van het groote ongeluk, dat mij zou treffen! Martha beproefde mij te troosten: „Bid, mijn kind!” riep zij; „bij het naderen van de smart, die ons bedreigt, kan alleen God u troosten.” De woorden van Martha drongen door in mijn hart als een scherpe pijl; het woord rouw stelde aan mijne verbeelding de akelige kleeding voor, welke ik weldra zou krijgen! Dan zoude ik eene zwarte jurk hebben! Ja, eene zwarte jurk. Eindelijk had de Heer mij verhoord, maar ook geheel verhoord, zelfs boven mijne wenschen... Ik hoorde Hem tot mij zeggen: „Ongelukkig kind, gij hebt het begeerd! thans geef Ik u die zoo lang begeerde zwarte jurk!”..... Ik was geheel verslagen en viel bezwijmd neder. De goede Martha meende, dat het alléén veroorzaakt werd door de smart van eene geliefde moeder te moeten verliezen; zij wist niet, wat ik op het hart had en welk gewicht mij verpletterde.

„Mijne moeder stierf! ja, Aline, zij stierf!... Er was niets minder noodig dan deze smartelijke opoffering,

om mij in de schaapskooi van den goeden Herder terug te brengen. De altijd goede en barmhartige God nam deze getrouwe dienstmaagd van Jezus, bekleed met het „witte, in het bloed des Lams gezuiverde kleed zonder vlekken,” tot zich, en ik, ik erkende „onder de slagen van Zijne getrouwe roede,” dat Hij haar uit liefde tot zich genomen, en dat Hij haar ook uit liefde aan mij ontnomen had! O! wat zoude ik niet willen geven, als Hij mij nog wilde slaan in die schoonheid, waarop ik eens zoo hoogmoedig was, en waarmede ik mij in de oogen der wereld wilde versieren.

Van dit oogenblik af werd het Woord des Heeren in waarheid „eene lamp voor mijnen voet en een licht op mijn pad.” Ik erkende toen hoezeer ik over iedere gedachte van mijn hart moest waken, en gedurende een jaar strekten de zwarte kleederen, die ik droeg, mij tot een aandenken aan mijne zonde, om mij te vernederen voor God, die ik zoo zeer beledigd had.”

Gedurende het laatste gedeelte van dit treffende verhaal had Aline vele tranen gestort. Eindelijk zeide mevrouw Aubert, terwijl zij haar omhelsde, tot haar:

„Aline, zult gij den Heere nu ook nog om een nieuwe jurk vragen?” In plaats van te antwoorden schudde zij met het hoofd. „Neen niet waar, mijn kind! Ik heb u dikwijls dit merkwaardige feit uit mijn leven willen verhalen, wanneer ik u te ernstig bezig zag met uw toilet, of andere nietigheden. Tot nu toe had ik er den moed nog niet toe, want het is voor mij eene smartelijke herinnering... maar ter zelfder tijd, de Heere zij daarvoor geprezen, is het de herinnering aan eene gebeurtenis, die mij heilzaam geweest is, en ook eene gelukkige herinnering! Van den dag af dat ik in den rouw ging om mijne geliefde moeder, verdween alle gevoel van hoogmoed uit mijn hart; ik had slechts behoefte aan een enkele zaak: de vaderlijke hand van Hem, die mij gekastijd had te aanbidden en te zegenen. Het gevoelen, dat mijn hart steeds heeft vervuld, wordt zoo schoon nitgedrukt in het heerlijke lied van eenen nu ontslapenen predikant, welk gedicht aldus begint:

Waarom kan ik niet, Heer, o God van mijn verlossing,
 Vervullen met Uw lof den hemel en deez' aard,
 En ze als getuigen van mijn dankbekent'nis nemen,
 En melden aan 't heelal welk heil mij wedervaart?

DE JEUGDIGE DOOF-STOMME.

Er was een zekere sultan, die de armen doof-stommen van zijn rijk niet beter wist te gebruiken, dan de vernuftigsten op een groot plein te verzamelen, om zich te vermaken met de vreemde gebaren en kunsten, welke hij hen liet uitvoeren te midden van de algemeene vroolijkheid.

Ik meende, dat hij een Turk moest wezen om zóó meêdoogenloos te zijn. Helaas! ik heb mij bedrogen! De tranen mijner arme doof-stommen doen mij, zelfs onder onze christen-jeugd, turksche harten ontdekken.

Er was in de omstreken van de stad X... een jeugdige doof-stomme van ongeveer vijftienjarigen leeftijd. Tot eene armoedige familie behoorende, was hij verplicht te gaan bedelen en nooit kwam hij in de

stad, of hij klopte aan de deur van zeker instituut, waar hij altijd eenige geldelijke hulp kreeg.

Daar er verscheidene weken voorbij gegaan waren, zonder dat men den jongeling had zien verschijnen, richtten de leerlingen van het instituut ten laatste hunne wandeling naar het geboortedorp van den bedelaar. Zij ontmoetten hem op den weg met eenen zak op den rug, terwijl hij zeer vermoeid scheen, even als of hij gebukt ging onder een doodelijk verdriet. Aanstonds houdt men op; men verzamelt zich om hem heen, men bestormt hem met vragen, en altijd gewoon hem vergenoegd te zien, zoekt men hem te verstrooien en van zijne smart te ontheffen. Eindelijk legde hij zijnen zak neder en medelijdende blikken om zich heen werpende, trachtte de arme ongelukkige de leerlingen in te wijden in zijne diepe smart, en deed hen door eene aaneenschakeling van wanhopige gebaren, de beschrijving van den dood zijner moeder. Zijn verhaal scheen de teederste belangstelling weg te dragen, en zijne smart scheen het levendigste medegevoel te verwekken. Het regende één- en tweestuiverstukjes in den hoed van den ongelukkigen wees, en van hem scheidende, beval men hem aan, zijne jonge

vrienden en weldoeners van het instituut niet te vergeten.

Eenige weken na deze ontmoeting, hernieuwde de doofstomme zijn bezoek, en hij werd, even als gewoonlijk, met genoegen en welwillendheid ontvangen. Maar de leerlingen deden hem begrijpen, dat hij voortaan geen geld meer ontvangen zoude, dan op voorwaarde dat hij het droevige tooneel van den dood zijner moeder verhaalde. Na eenigen tijd weerstand te hebben geboden, scheen hij eene poging op zich zelven te doen en de tranen sprongen op nieuw uit zijne oogen. Het plein weergalmdde van het lachen der jeugdige aanschouwers, en men kon de bekwaamheid en vlugheid van dezen ongelukkigen gebarenmaker niet genoeg bewonderen. Men vond zoo veel bekoorlijks en vermakelijks in de droefheid en de wanhoop van den armen doof-stomme, dat men hem overhaalde om vaker te komen, door hem eene uitmuntende ontvangst te beloven.

II.

Zie hier een ander tooneel uit het belangrijke leven van onze arme doof-stommen:

De heer X..., landeigenaar te Parijs, had twee kinderen, waarvan het oudste, Carlo genaamd, tegelijk doofstom en onnoozel was. Carlo was, ondanks zijn dubbel gebrek, een beminnelijk kind, vol hartelijkheid en gevoeligheid. Hij had eene bijzondere aantrekkelijkheid tot alles, wat hem omringde, en zijne genegenheid bepaalde zich niet alleen bij de dieren van het huis, maar strekte zich zelf uit tot de planten van den tuin, daar hij meede, dat zij, even als hij, levende wezens waren; ook was hij zeer mistroostig, wanneer de tuinman eenige zijner waarde vriendinnen afsneed of wegwierp.

De broeder van Carlo, de jonge Steven, die ongeveer 10 jaar oud was, doch meer begunstigd door de natuur, trok van zijn verstand geen gebruik, dan om zijnen armen broeder te kwellen, van wien hij terecht een stuk speelgoed maakte. Hunne ouders stelden zich met al hunne macht tegen de plagerijen van Steven; maar ofschoon deze op school ging, vond hij altijd, in zijne vacantiedagen een middel, om den ongelukkigen Carlo eenige streken te spelen, die zich niet wist te beklagen, noch te verdedigen.

Onder de wezens, die de arme Carlo het meest be-

minde, was een roode visch, dien hij in een rond glas had, waarnaar hij uren lang kon staan kijken, en welken hij in zijne taal toesprak. Toen Steven den vacantielijd weder te huis doorbracht, en niet wist, welke streek hij zijnen broeder spelen zou, ten einde zijnen tijd te verdrijven, neemt hij de gelegenheid waar dat deze voor zijn vischje stond, om hem het glas voor zijnen neus weg te nemen. Hij loopt hard dravende den tuin in, terwijl Carlo hem bitter weenende achter navolgt. Eindelijk, toen Steven het loopen moede was, houdt hij op; maar vóór dat hij het glas aan zijnen broeder teruggeeft, ledigt hij het eerst in een ton met vuil water, die in een hoek van den tuin stond; en liep toen, hard lachende weg, terwijl de arme jongen, steeds weenende, met zijne knieën op den rand der ton was gaan liggen om te trachten zijn lief rood vischje te redden.

Eenige uren later, toen men zich aan tafel zette om te eten, kwam de kindermeid zeggende, dat men Carlo door het geheele huis heen zocht, maar tot nu toe nog niet gevonden had.

„Misschien heeft Steven de grap gehad, om hem ergens op te sluiten; zoo als hem dat laatst over-

komen is," zeide de Heer X., terwijl hij zich op eenen gestrengen toon tot zijnen tweeden zoon richtte. „Een dergelijk gedrag is eene groote lafheid! Ga onmiddelijk uwen broeder opzoeken."

„Maar, papa, ik verzeker u dat..." Hier kwam de streek, die hij dengene, naar wien men zocht had aangedaan, alsmede de toestand waarin hij hem gelaten had, hem eensklaps in de gedachten, en een duistere vrees maakte zich van hem meester; hij bleef steken, werd rood en begon bittere tranen te storten.

„Maar wat scheelt u dan? — Wat is er dan gebeurd?" — vragen zijn vader en zijne moeder hem te gelijk, daar zij zeer ongerust begonnen te worden.

Toen vertelde het kind het gebeurde met den rooden visch en de pogingen die zijn broeder deed om hem weder op te visschen, op het oogenblik, dat hij weg was geloopt. Op deze bekentenis twijfelt niemand er meer aan, of er is den jeugdigen Carlo eenig onheil overkomen. De Heer X... van schrik buiten zich zelve loopt naar de ton doorzoekt het natte vocht, en vindt... het lijk van zijn kind, dat er voorover in gevallen was. Hoe verslagen stonden de

ouders bij het lijk van den armen doof-stomme?
Welke gewetenskwellingen heeft zijn broeder niet ondervonden?

O! lezers en lezeressen, weest liefderijk jegens uwe broeders en zusters! Plaagt hen nimmer vooral als zij gebrekkig zijn. Spiegelt u aan dit voorbeeld!
